

ни *коне-джуджета*. Жителитѣ на тази страна ги развъждатъ доста много, тъй както развъждатъ домашнитѣ животни. По голѣмината си тѣзи кончета приличатъ на едри кучета, каквито сѣ *Сенъ-Бернардскитѣ*. Достигатъ височина до 74 с. м. и на прѣвъ погледъ даже малко приличатъ на коне. Краката имъ сѣ кѣси, и повече приличатъ на овчи, отколкото на конски. Муцунката имъ бива кѣса и покрита съ гѣста козина. Който ги види прѣви пѣтъ, ще каже, че тѣ сѣ мечета или овце. Но погледне ли ги по главата и по бѣгането, ще каже че тѣ сѣ малки коне.

Отглеждането имъ е лесно. Тѣ живѣятъ повечето подъ открито небе и търпятъ всички промѣни на годишнитѣ врѣмена, защото иматъ дебела и рунтава кожа особено зимѣ. Хранятъ се, съ каквото намѣрятъ, като нашето муле. При това много сѣ търпеливи. Хората даже злоупотрѣбаватъ съ търпението имъ. Напр. съ тѣхъ си служатъ въ рудницитѣ, дѣто изтеглятъ цѣли вагони вѣглища и руда. Нѣкои отъ тѣзи кончета попадатъ въ рѣцѣтъ на учители за разни фокуси въ *панорамитѣ*. Забѣлѣжително е, че тѣ сѣ много умни, разсѣдливи и лесно се изучаватъ на нѣщо. Ето защо, макаръ че сѣ дребни, цѣната имъ е висока. Плащали сѣ понѣкога само за едно такова конче отъ 2000 до 2500 лева.

И за тѣхъ има вече пословица, която казва:
„малко но скѣпо“.

